

Druga nagrada natječaja *Mali Marulić*, 2016.

Marta Mekovec de Carvalho

KRADLJIVICA KLJUČEVA

Likovi:

AGATA - kradljivica ključeva

MAMA MIRAKUL - čuvarica Neotvorenih vrata

TRISTAN - duh Neotvorenih vrata

JOZEF - bivši kradljivac, Rinin muž

RINA - bivša kradljivica, Jozefova žena

LAMPI - kukac lampionaš

VIŠTA – djevojka u magli

1. SCENA

(Ovo je Clustrum, grad bezbrojnih vrata, no njih vidimo samo u sjenama, raštrkana pomoću igre svjetla po pozadini pozornice. Ona koja stoje pred nama, koja su opipljiva, Neprobojna su vrata.)

Neprobojna vrata su visoka i stara i s obiju njihovih strana se prostire platno namijenjeno kazalištu sjena. Njihovo drvo je prepuno porezotina od noževa i čini se kao da je netko pokušao izvući čavle. Više puta pokušavali su otvoriti ova vrata, ali nitko dosad nije uspio.

Na vrhu vrata sjedi Mama Mirakul, čuvarica Neprobojnih vrata. Zamišljena je kao lutka. Njena kosa je sačinjena od metalnih dijelova, koža i tijelo od granja drveta, a velike oči izgledaju kao da su sačinjene od tisuće malih svjetalaca.

Noseći mali gramofon oko vrata, na scenu dolazi Lampi, također zamišljen kao lutka. On je krijesnica s perom na glavi i lampicom u ruci.)

LAMPI: Mama! Mama Mirakul!

MAMA MIRAKUL: Bez vike, maleni. Mama te vidi i čuje.

LAMPI: O, oprostite Mama Mirakul! Ali vrijeme je da objavim vijesti i popalim svjetla.

MAMA MIRAKUL: Naravno, Lampi. Hajde.

(Lampi zavrti svojom lampicom i upale se svjetla iznad njih.)

MAMA MIRAKUL: Zar je već dan?

LAMPI: Jest, Mama Mirakul.

MAMA MIRAKUL: Da još uvijek ima sunca, mogli bismo ga pustiti u ove hodnike. No, imaš li kakvih vijesti?

LAMPI: Ne mogu vam to reći bez uobičajene formalne proklamacije.

MAMA MIRAKUL: Naravno, naravno.

(Lampi pročisti grlo, isprsi se i navije gramofon.)

LAMPI: „U ime Clustruma, veličanstvenog grada tisuću vrata i zavnutih hodnika, ja, Lampi 276., objavljujem sljedeće vijesti.“

MAMA MIRAKUL: I što su vijesti?

LAMPI: U sjeveroistočnom hodniku je bila pukotina u stropu, ali su ubrzo zakrpali rupu i nije bilo nikakve štete. Nora Zirić iz južnog hodnika je nabavila dva nova lokota za svoja vrata. Vinko i Dinko su nabavili tri i jedan lokot. Laura...

MAMA MIRAKUL *(prekine ga):* Čemu svi ti novi lokoti i lanci, Lampi?

LAMPI: ... Netko provaljuje u tuđa vrata, Mama Mirakul.

MAMA MIRAKUL: Što?

LAMPI: Da! Čak su mu i dali nadimak. „Kradljivac ključeva“! Pokušao sam reći ostalim glasnicima da to samo ohrabruje ponašanje tog... zločinca! Ali ne! Oni ga u širenju vijesti i dalje nazivaju tako.

MAMA MIRAKUL: I koliko je dosad vrata provalio?

LAMPI: Deset. To je mali broj s obzirom koliko ih ima u Clustrumu, ali svejedno...

MAMA MIRAKUL: Postoji li ikakav opis?

LAMPI: Oni koji su ga vidjeli, kažu da je proletio toliko brzo...

MAMA MIRAKUL: Proletio?

LAMPI: Da! Samo bi prozujao pored njih, stopala mu ne bi doticala tlo i jedino što biste mogli vidjeti su tisuću svjetalaca i ključevi koje je dosad ukrao.

MAMA MIRAKUL: Zanimljivo...

LAMPI: Ljudi se malo boje, Mama. Ipak Clustrum više nema Stražare poput vas, pa što će drugo učiniti nego staviti lance i lokote?

MAMA MIRAKUL: Svjesna sam toga, maleni. Je li to sve?

LAMPI: Jest.

MAMA MIRAKUL: Idi onda.

LAMPI: Doviđenja, Mama Mirakul!

MAMA MIRAKUL: Doviđenja, Lampi.

(Lampi ode, navijajući svoj mali gramofon.)

2. SCENA

(Svjetla iznad zatitraju, Mama Mirakul uzdahne i iza „zida“ njenih vrata se vidi silueta Tristana, visokog, elegantno obučenog mladića koji nešto šije.)

TRISTAN: Jesi li se uplašila?

MAMA MIRAKUL: Što bih se imala plašiti?

TRISTAN: Deset vrata nije malo.

MAMA MIRAKUL: U više od tisuću je.

TRISTAN: Prošla su stoljeća...

MAMA MIRAKUL: I proći će još deset prije nego što neki Kradljivac ključeva prođe kroz ova vrata!

(Stanka. Mama ispruži ruku prema Tristanu.)

MAMA MIRAKUL: Oprosti...

(Tristan je prihvati i položi na svoj obraz.)

TRISTAN: Znaš da ne želim napustiti tvoju stranu.

MAMA MIRAKUL: Ne govori mi onda tako gorko o prošlim stoljećima.

TRISTAN: Ne mogu dalje od ovih vrata i ne vidim druga bića.

MAMA MIRAKUL: Ali ja sam tu.

TRISTAN: Jesi, da...

(Mama Mirakul zagrlji Tristana i položi ruke na njegove obraze.)

MAMA MIRAKUL: Ovdje si siguran.

TRISTAN: Zar nisu svi u ovom prokletom gradu?

MAMA MIRAKUL: Tristane.

(Stanka.)

MAMA MIRAKUL: Svi su sigurni, ali ti si najsigurniji od svih.

(Stanka.)

MAMA MIRAKUL: No, ne pričajmo više o ovome. Reci mi, što to šiješ?

TRISTAN: Samo rubac.

MAMA MIRAKUL: Tirkizna boja, lijepo.

TRISTAN: Izvest ću i inicijale.

MAMA MIRAKUL: Naravno, kakav je to rubac bez inicijala?

TRISTAN: Možda sa tamnoplavom niti?

MAMA MIRAKUL: Tamnoplave, da! Savršeno će biti istaknuti.

TRISTAN: Mislio sam tvoje inicijale staviti.

MAMA MIRAKUL: Moje?

TRISTAN: Šijem ga za tebe, ne za sebe. Možeš ga staviti u kosu.

MAMA MIRAKUL: Za mene?

TRISTAN: Da. Dođi, svezat ću ti ga u kosu.

(Tristan nježno sveže rubac u Mirakulinu kosu.)

MAMA MIRAKUL: Hvala...

TRISTAN: Mali poklončić, za tebe.

MAMA MIRAKUL: Nosit ću ga svaki dan.

TRISTAN: Ako ti se zaista toliko sviđa... bih li te mogao zamoliti za nešto?

MAMA MIRAKUL: Što?

TRISTAN: Otvori vrata.

MAMA MIRAKUL: Da otvorim vrata?

TRISTAN: Molim te. Samo ih malo odškrini, barem da provirim kroz pukotinu!

MAMA MIRAKUL: Ova vrata ostaju zatvorena.

TRISTAN: Zar mi ne možeš ispuniti barem tu želju?

MAMA MIRAKUL: Jesi li zato sašio ovaj rubac? Ne iz ljubavi, već da me podmitiš?

(Mirakul strgne rubac i baci ga Tristanu pred noge.)

MAMA MIRAKUL: Zadrži si svoj rubac. I da više nikad nisi takvo što učinio, je li ti jasno?

TRISTAN: Otvori vrata!

MAMA MIRAKUL: Ne obraćaj mi se dok mi se ne počneš ponovno iskreno obraćati. Ja te čuvam, Tristane. Ja sam stražar ovih vrata i dok god je moja kosa sačinjena od njihovog željeza i dok god je moje tijelo sačinjeno od njihovog drveta, ti ćeš ostati siguran!

(Stanka.)

TRISTAN: ... Znaš li kako u svim bajkama postoje zabranjena vrata, čvrsto zaključana od ostatka svijeta? E pa ona nikad ne ostanu zaključana i neće ni ova!

(Svijetla iza „zidova“ se ugase i Mama Mirakul tiho uzdahne.)

3. SCENA

(Glazba koja zvuči kao da proizlazi iz gramofona. Lampi prolazi i zavitla svojom lampicom, gase se svjetalca na stropu.)

LAMPI: Laku noć, Clustrume!

(Lampi odlazi sa scene i glazba se nastavlja, umirujuća poput uspavanke. Ali atmosfera se mijenja kada preko scene protrči Agata s krletkom na kotačićima. Mama Mirakul se nagne prema naprijed, zagleda se ispred sebe i kad se čini da se ništa neće dogoditi, Agata projuri još jedanput. Ovaj je put njena krletka osvijetljena i puna ključeva.)

MAMA MIRAKUL: Ako misliš da te nisam vidjela, varaš se. Izađi, hajde, da te vidim.

(Polako, Agata se vrati na scenu, gurajući krletku na kotačićima. Unutar nje visi deset ključeva i isprepletena je malim žaruljicama. Na leđima nosi ruksak.)

MAMA MIRAKUL: Znam svako biće koje prođe pored ovih vrata. Svatko ima svoje stope, svoj miris, svoj glas. Ništa od toga ne prepoznajem kod tebe. A još k tome skrivaš lice. Znam tko si i bilo bi ti bolje da se pokažeš.

AGATA: Ako to tražite, Mama, pokazat ću se. Ne želim vam pokazati bilo kakvo nepoštovanje.

(Agata upali žaruljice na svojoj krletki i Mama Mirakul ustukne.)

MAMA MIRAKUL: ... Ha, dijete.

AGATA: Jedanaest i po, molim lijepo.

MAMA MIRAKUL: Jedanaest i po'... je li te to roditelji šalju u zločinačke pohode?

AGATA: Ne znam na kakve to zločinačke pohode mislite, Mama. I ja nemam roditelje, ne.

MAMA MIRAKUL *(iznenađeno, sa žaljenjem):* Nemaš...?

(Stanka. Mama se spusti niz vrata da stane ispred Agate.)

MAMA MIRAKUL: Nemoj mi lagati, dijete. Posebno kada tako ponosno pokazuješ svoj plijen.

AGATA: Plijen? A mislite na ključeve?

MAMA MIRAKUL: Nego na što drugo?

AGATA: Zašto ne bih pokazala svoje ključeve?

MAMA MIRAKUL: To nisu tvoji ključevi.

AGATA: Vidiš, uzmeš, tvoje je. Tako to ide.

MAMA MIRAKUL: Hoćeš li to reći Vrhovnicima ovog grada kada im kažem da sam uhvatila Kradljivca ključeva?

AGATA: Već sam zloglasna, nije li to fantastično?

MAMA MIRAKUL: Bit ćeš kažnjena za ovo.

AGATA: Ne, neću. Nisam došla da budem uhvaćena.

MAMA MIRAKUL: A nego što?

AGATA: Došla sam ući kroz vaša vrata.

(Stanka. Mama Mirakul se stane grohotom smijati.)

MAMA MIRAKUL: Otvoriti moja vrata, pa ti si zaista jedno malo arogantno stvorenje.

(Mirakul kaže to s jednom dozom poštovanja i zaintrigiranosti.)

MAMA MIRAKUL: I kako se zove Kradljivica ključeva koja će ući kroz moja vrata?

AGATA: Agata.

MAMA MIRAKUL: Agata. Mogla si ovu krađu obaviti kao sve dosadašnje, da te ne vidim.

AGATA: Pretpostavila sam da je to nemoguće. Ipak ste uvijek na vratima.

MAMA MIRAKUL: Stoga si se odlučila na izravan pristup?

AGATA: Čini se da zasad pali.

(Mama Mirakul se još jednom grohotno nasmije.)

MAMA MIRAKUL: Kakve li hrabrosti. Znaš li što inače Stražari rade s ljudima poput tebe, dijete? Pobrinu se da ne zavire kroz ključanicu, a kamoli da dotaknu vrata. Ali ja nisam takva.

(Mama Mirakul položi ruku na vrata.)

MAMA MIRAKUL: Dođi ovamo.

(Agata na trenutak oklijeva, ali ipak priđe.)

MAMA MIRAKUL: Hajde, hajde. Stavi ruku.

(Agata polako položi ruku.)

MAMA MIRAKUL: Što osjećaš, Agata?

AGATA: Rezbarije.

MAMA MIRAKUL: Da?

AGATA: Kao da je netko prešao nožem.

MAMA MIRAKUL: Da, da! A na kvaki? Hajde, dotakni ju, neću ti ništa.

(Agata polako prstima prijeđe preko kvake.)

AGATA: Čavli... čavli su pomalo izvučeni.

MAMA MIRAKUL: Noževi, i čekići, čak i sjekire! Nema što nije iskorišteno protiv ovih vrata!

(Mama Mirakul odjednom zgrabi Agatu za ručni zglob i čvrsto joj pritisne ruku o kvaku.)

MAMA MIRAKUL: Želiš li još uvijek pokušati, Agata? Zašto bi tebi uspjelo kada tolikima prije nije?

AGATA: Svaka vrata se mogu otvoriti.

MAMA MIRAKUL: Posebno kad je protiv nečije volje?

(Mama Mirakul naglo pusti Agatu.)

MAMA MIRAKUL: Obično bi kradljivicu poput tebe odmah prijavila Vrhovnicima i to bi bilo to... ali u ovom slučaju, možda možemo sklopiti dogovor.

AGATA: Kakav dogovor?

MAMA MIRAKUL: Ako uspiješ otvoriti vrata, možeš uzeti što god se nalazi iza njih. I vjeruj mi, za razliku od ostalih vrata u Clustrumu, ova skrivaju nešto zaista vrijedno.

AGATA: A ako ne uspijem?

MAMA MIRAKUL: Poslat ću te k ostalima koji su pokušali učiniti isto što i ti.

(Stanka. Agata pruži ruku.)

AGATA: Dogovoreno.

(Mama Mirakul se rukuje s njom i popne se natrag na vrh vrata.)

MAMA MIRAKUL: Otvori vrata onda, Kradljivice ključeva.

(Agata spusti ruksak. Iz njega počne vaditi svakakve alate. Zgrabi čekić i stane udarati po vratima. Uz njene udarce, ritmično ide glazba. I... ruke počnu posezati kroz sporedne „zidove“. Agata zastane, kao da ih je primijetila, ali onda nastavlja udarati, jače i jače. Ritam je dalje prati i ruke počnu posezati prema njoj. Agata stane teško dišući.)

MAMA MIRAKUL: Je li to sve?

AGATA: Ne!

MAMA MIRAKUL: Rekla sam ti čekići nikad nisu pomogli.

AGATA: Vrijedilo je pokušati.

(Agata zatim pokuša s drugim alatom koji se razbije o kvaku vrata, zatim trećim koji se zaglavi u njima i ona ga ne može izvući.)

MAMA MIRAKUL: Mislim da si ispraznila ruksak, Agata.

(Agata nesigurno pogleda oko sebe. Nesigurna je što da čini. Ali zatim pogleda prema bravi.)

MAMA MIRAKUL: Mislim da bi to bilo to.

AGATA: Ne! Nisam još gotova!

MAMA MIRAKUL: A s čim drugim ćeš pokušati?

AGATA *(sama sebi)*: Pa tako je jednostavno... pogledati kroz ključanicu.

(Pogleda kroz ključanicu.)

MAMA MIRAKUL: To ti neće pomoći. Gotovo je, Agata.

AGATA: Vidim nešto!

MAMA MIRAKUL: ... To je nemoguće.

(Iz velike brave Agata stane izvlačiti rubac s inicijalima M.M. i u njemu je veliki, oronuli srebrni ključ.)

MAMA MIRAKUL: ... Tristane.

AGATA: Pobijedila sam, Mama Mirakul! Sada je gotovo.

(Mama Mirakul skoči ispred Agate prije nego što može upotrijebiti ključ. Uplašena, Agata pokuša pobjeći, ali ruke iz zidova je zgrabe i bace natrag prema njoj. Mama Mirakul pritisne prst o njeno čelo i ona se smrzne protiv svoje volje.)

MAMA MIRAKUL: Sama si morala otvoriti vrata, bez ičije pomoći. Dogovor nije ispoštovan, stoga te šaljem gdje sam poslala i ostale.

AGATA: A... ali napravila sam to bez ičije pomoći! Pustite me, pustite me!

MAMA MIRAKUL: Gotovo je... zbogom Agata, Kradljivice ključeva. I nosi u beznađe svoj najveći plijen.

(Mama Mirakul pritisne prst o njeno čelo i svjetla zabljesnu. Kada se ponovno upale, Agate više nema. Zidovi se osvijetle i vidimo Tristanovu sjenu.)

MAMA MIRAKUL: ... Zašto si to učinio?

(Tristan ne kaže ništa.)

MAMA MIRAKUL: Nema više rubaca, ni konca, ni igala. Jasno?

TRISTAN: Ništa drugo i ne bih očekivao...

(Svjetla iza zidova se ugase. Samo figura Mame Mirakul ostane osvijetljena. Zatim mrak.)

4. SCENA

(Šuma u magli. Agata leži na tlu onesviještena. Kroz maglu se čuje lagano sviranje na žicama gitare.)

JOZEF *(iza scene):* Rina! Rina!

(Glasnije se čuje navlačenje žica na gitari i iz magle se pojavi Rina, starija gospođa obučena u dronjke koja nosi gitaru sa sobom. Oko vrata nosi masu zvončića. S obzirom da ne može pričati, komunicira preko ta dva instrumenta i Jozef je razumije. Kad primijeti Agatu, isprva ustukne u strahu, ali onda joj priđe s osmijehom.)

JOZEF *(iza scene):* Rina!

(Rina stane zvoniti zvončićima oko vrata i kroz maglu dotetura Jozef. On i Rina imaju jednako godina i jednako odrpanu odjeću. On sa sobom nosi par ogledalaca privezanih jedno za drugo i svezanih za njegova ramena.)

Tu si! Zašto se...

(Jozef primijeti Agatu i poput Rine, prvo ustukne i priđe joj tek kad mu Rina pokaže rukom da to učini.)

Djevojčica... kako?

(Rina povuče par žica na gitari.)

JOZEF: Clustrum nije nikoga izbacio van godinama... osim ako...

(Rina pritisne prst Jozefu na čelo.)

JOZEF: Ali ona je samo dijete! Sigurno ne bi to napravila maloj djevojčici.

AGATA: Nisam mala...

(Jozef i Rina se na trenutak preplaše i Agata uspravno sjedne.)

JOZEF: Hej! Hej, jesi dobro?

AGATA: Nisam mala.

JOZEF (*nasmije se*): Da, shvatili smo. Polako samo, možda ti bude muka.

AGATA: Glava me boli...

JOZEF: Ili to. Rini je trebalo pet dana da se oporavi kad se to nama dogodilo.

(Rina veselo mahne Agati.)

AGATA: ... Vi ste ti drugi koji su pokušali otvoriti njena vrata.

JOZEF: Da... znači, i ti si pokušala?

AGATA: Nego što drugo?

JOZEF: Ali ti si samo dijete. Gdje su ti roditelji?

AGATA: Zašto me to svatko pita? Koga briga...

(Agata ustane, za njom Jozef i Rina.)

JOZEF: Sama si?

AGATA: Očito.

JOZEF: To nije u redu...

AGATA: E pa puno stvari nije, ništ' novo. Je li znate kako se mogu vratiti u Clustrum?

(Jozef i Rina se pogledaju.)

JOZEF: Ne... nemoguće je vratiti se u Clustrum.

AGATA: Sigurno ima nekakav način! Gdje smo uopće?

JOZEF: U vanjskom svijetu.

AGATA: ... Kako?

JOZEF: Vrlo lako. Stražari su uvijek to mogli činiti, samo što Mama Mirakul to sad koristi kao kaznu, a ne kao način transporta.

(Rina pokaže Jozefu da prestane pričati kad primijeti da su se Agati oči počele puniti suzama.)

AGATA: ... Moram, moram se vratiti!

JOZEF: Nema načina, malena.

AGATA: Prestanite me zvati tako!

(Agata sjedne na tlo i prekrije lice rukama. Rina joj polako priđe i sjedne pored nje.)

AGATA: ... Svatko ima svoja vrata tamo. I mislila sam kako nije fer što ja nemam svoja. Zašto ne bih ja imala svoja? Pa sam počela krasti ključeve, upadala kroz bilo koja vrata koja sam mogla, ali nijedna nisu mogla biti moja. N-ne znam zašto, ali nisu. I onda... i onda čujem za Neotvorena vrata, kažem: „Ta će biti moja! Moraju biti moja!“ I na kraju... na kraju završim ovdje...

(Rina je nježno obgrli oko ramena i Jozef joj priđe s druge strane.)

JOZEF: Kako se zoveš?

AGATA: Agata...

JOZEF: Agata. Mogu li ti pokazati nešto?

(Agata je na trenutak nesigurna, ali onda kimne. Jozef je primi za ruku i pomogne joj da ustane. Rina stane lagano svirati gitaru.)

JOZEF: Budi ljubazna i uzmi jedno od ogledalaca s mojih leđa.

(Agata uzme jedno od njih i pruži ga Jozefu.)

JOZEF: Sad... gledaj ovo.

(Jozef okrene ogledalce i snop svjetlosti se spusti kroz maglu, te se odbije o ogledalce.)

AGATA: To... to je sunce!

JOZEF: Kroz gustu maglu nekad probiju zrake i svaki put je veličanstveno. Uzmi još jedno ogledalce, hajde, probaj ti.

(Agata uzme drugo ogledalce.)

JOZEF: Usmjeri ga ka onom stopu svjetlosti!

(Agata učini kako joj je rečeno i svjetlost se odbije. Ona se u čuđenju nasmije.)

AGATA: Ono je tu...

JOZEF: Možeš si zadržati to ogledalce ako želiš.

AGATA: Hvala.

JOZEF: Vidiš, sunce nikad ne vidimo izravno, ali da, tu je. I uz mali trik, obasja nas. Ali svijet se previše uplašio samoga sebe pa je otišao pod zemlju i nikad se nije osvrnuo za ljepotom što se još uvijek ovdje skriva.

AGATA: Meni su rekli da više nema sunca...

JOZEF: Jer su uvjereni da ne postoji više. Ali sad znaš istinu.

AGATA: Znači, ovdje je sigurno?

JOZEF: Sigurno? Ne, daleko od toga. Nepredvidljivo je, neobuzdano i da, nesigurno. Ali vrijedno je rizika. Rina i ja smo skoro i zahvalni Mami Mirakul što nas je poslala ovdje.

(Rina prijede prstima preko gitare i Jozef joj pošalje pusu, zatim Rina nastavi svirati.)

AGATA: Ali u Clustrumu su zaštićeni od prijetnji.

JOZEF: I kad tad će postati prijetnja samima sebi. Rina i ja nismo ni prvi ni zadnji koji su pokušali provaliti u tuđa vrata, uključujući i Neotvorena.

AGATA: Tu ima još ljudi?

JOZEF: Da... I neki su imali manje sreće nego mi u magli...

(Rina naglo prestane svirati i ljutito zazvoni jednim zvoncem.)

JOZEF: Što?! Da, dijete je, ali želi znati. Neću joj lagati!

(Agata sjedne pored Rine s ogledalcem još u ruci.)

AGATA: Ljudi su nestali u magli?

(Rina polako kimne.)

AGATA: Ima li nešto u magli?

(Rina ponovno kimne.)

AGATA: Što to?

JOZEF: Nešto. Nikad nije ispred tebe, samo iza. Nekad moraš skinuti cipele da osluhneš šuška li iza tebe. Ali tamo je i ako posegne za tobom, povuče te u maglu.

AGATA: I vi ste to vidjeli?

JOZEF: Ne, ali nama se to jednom skoro dogodilo. Samo... osjetiš nešto iza sebe, baš kao da će posegnuti i povući te natrag u maglu za sobom... svaki put kad bismo to osjetili, počeli bismo trčati što dalje. Jednostavno smo pretpostavili da se to dogodilo svim ostalim ljudima, jer ma koliko hodali kroz ovu gustu maglu, ni jednom nismo sreli nikog drugog... ti si prva osoba s kojom smo dosad pričali. Prošlo je toliko vremena... par godina barem, s obzirom na razmjenu godišnjih doba.

AGATA: Znači li to da vidite padanje lišća? I snijeg?

JOZEF: Sve, da. I kada cvijeće procvjeta i kada padne prva rosa. Sve vidimo izbliza.

AGATA: ... Ali i dalje je tako strašno.

JOZEF: Nema ljepote bez malo straha, Agata.

(Rina odgovori tako što zazvoni jednim pa drugim zvončićem.)

JOZEF: Najbolje bi bilo da pođeš s nama u našu kuću. Jesi gladna?

AGATA: Zapravo, da...

JOZEF: Hajmo onda.

(Agata i Rina ustanu i Agata posegne u svoj džep. Izvadi ključ Neprobojnih vrata. Rina ga pogleda sa zanimanjem.)

JOZEF: Što je?

AGATA: Skoro sam zaboravila na ovo... nije kao da imam neke koristi sad od njega.

JOZEF: Što je to?

AGATA: Ključ Neotvorenih vrata.

JOZEF: ... Molim? A-ali rekla si da nisi uspjela otvoriti vrata.

AGATA: I nisam! Izvukla sam ključ s druge strane ključanice, ali prije nego što sam mogla išta napraviti, Mama Mirakul me je poslala ovdje.

JOZEF: Daj mi da ga vidim.

(Agata pruži ključ Jozefu i on ga pobliže pogleda.)

JOZEF: Tu je nešto ugravirano.

AGATA: Što?

JOZEF: „Prati me.“

AGATA: Samo to?

JOZEF: Samo to, „prati me“.

AGATA: Ali samo...

JOZEF: Da! Gle! „Prati me“!

(Odjednom se pojavi tračak svjetlosti na tlu koji prođe duboko kroz maglu.)

JOZEF: Ovaj...

AGATA: Kako?

(Rina zazvoni zvončićem.)

JOZEF: Kamo nas vodi?

AGATA: ... Pa do Neprobojnih vrata! Očito postoji drugi ulaz u Clustrum i možemo se vratiti tamo! I kada se vratimo... zajedno otvorimo vrata i prisvojimo ih!

(Stanka.)

AGATA: Što? Što je?

JOZEF: Agata... mi se ne želimo vratiti tamo.

AGATA: Ali zašto ne? Mislim, slatko je sve ovo, malo sunca, malo godišnjih doba, ali zar ne želite opet biti na sigurnom, imati svoja vrata?

JOZEF: Mi smo si napravili dom ovdje i nećemo ga napustiti.

(Rina kratko odsvira melodiju na gitari.)

AGATA: Znači... nećete sa mnom?

(Stanka. Rina i Jozef se pogledaju. Ona zasniva s tri različita zvončića.)

AGATA: Što kaže?

JOZEF: Ići ćemo s tobom. Ali! Samo do ulaza. Moramo se pobrinuti da sigurno stigneš do tamo.

AGATA: Može, može! Ali ako se predomislite...

JOZEF: Samo do ulaza. Ali do tamo ćemo te čuvati k'o oko u glavi.

(Agata zagrlji prvo Jozefa, onda Rinu, zatim joj Jozef pruži ključ.)

JOZEF: Hajde, vodi nas.

(Agata duboko udahne. Odlučna, krene naprijed za snopom svjetlosti i Rina i Jozef krenu za njom.)

5. SCENA

(Druga strana šume. Sve je još uvijek obavijeno gustom maglom. Jozef, Rina i Agata pronalaze kameni stup i svjetlo koje je dosad bilo tu zbog ključa naglo nestane.)

AGATA: Čini se da smo stigli.

JOZEF: Čini se da jesmo.

AGATA: Tu nešto piše na vrhu. Što kaže?

JOZEF: „Našao si me. Kucaj tri puta.“

(Jozef pogleda prema Rini, zatim Agati.)

JOZEF (Rini): Ljubavi, hoćeš?

(Rina odmahne glavom i sa smiješkom upre prstom u Agatu.)

JOZEF: Agata?

AGATA: Ovaj...

JOZEF: U redu je. Ti si ipak ta koja je pronašla ključ.

(Agata se uspne na prste i pokuca tri puta na vrh kamenog stupa. Čuje se pomicanje poklopca s vrha i Agata pogleda dolje u stup.)

AGATA: Ima ljestve koje vode do dolje.

JOZEF: Sve do Clustruma.

(Jozef spusti Agatu i ona tugaljivo pogleda prema bračnom paru.)

AGATA: Jeste sigurni da ne želite ići sa mnom?

JOZEF: Sigurno smo. Rekli smo ti, ovo je naš dom.

AGATA: Ali niste sigurni!

JOZEF: Hej, dobro smo se držali zadnjih par godina. Tu smo, jedno uz drugo.

(Jozef poljubi Rini ruku i ona njemu obraz.)

AGATA: Ali mogli bi zajedno otvoriti Neotvorena vrata! Postala bi naša! O-ovaj, mislim i vaša i moja, pa... da, naša.

(Rina i Jozef se pogledaju i Rina uzme svoj svežanj zvončića. Ona zazvoni jednim, pa drugim, pa trećim, stvarajući malu melodiju.)

AGATA: Što govori?

JOZEF: „Nikad... nisu... bila... naša. I neće biti. Ali... ako napokon želiš... nešto svoje. Možemo mi biti tvoji.“

(Stanka. Svo troje se pogledaju. Agata otvori usta, želi nešto reći, ali odjedanput, ruke iz magle posegnu prema Rini i povuku ju tamu.)

JOZEF: RINA! RINA!

(Jozef krene prema magli, ali Agata ga uhvati za ruku.)

AGATA: Nemoj! I tebe će uzeti!

JOZEF: Moram je vratiti, Agata, ne mogu je izgubiti!

(Jozef uzme jedno od ogledalaca sa svojih leđa.)

AGATA: Želim ti pomoći!

JOZEF: Ne, idem sam za njom.

AGATA: Jozef!

JOZEF: Obećaj mi da ćeš ići dolje!

AGATA: ... Obećavam.

JOZEF: Obećavaš?

AGATA: Obećavam!

(Jozef je čvrsto zagrlji i potrči u maglu. Agata se zagleda za njim, zatim se popne na stup. Odjednom se od iza čuje šuškanje. Agata izvadi ogledalce iz džepa koje joj je Jozef dao i želi pogledati iza sebe, ali ne usudi se. Kako se čini da joj se šuškanje približava, Agata prestrašeno skoči u rupu u stupu. Mrak.)

6. SCENA

(Ponovno smo kod Neotvorenih vrata. Mama Mirakul stoji ispred njih i kucka o zid.)

MAMA MIRAKUL: Trsitane? Tristane?

(Tišina.)

MAMA MIRAKUL: ... Zašto šutiš?

(Odjedanput se pojavljuje maleni Lampi. Užurbano trči prema Mami Mirakul.)

LAMPI: Mama Mirakul! Mama Mirakul!

MAMA MIRAKUL: Lampi?

LAMPI: Imam hitnu vijest, vrlo hitnu, ekstremno hitnu.

MAMA MIRAKUL: Kakvu vijest? Što je bilo?

LAMPI: Djevojčica... djevojčica je došla s površine! Kaže da ste je vi poslali tamo protiv njene volje!

MAMA MIRAKUL: Molim...?

LAMPI: Nitko joj nije vjerovao isprva, naravno, ali kad je pokazala ključ sa simbolom vaših vrata...

(Dok Lampi priča, svjetlo se upali iza zida i Mama Mirakul se zagleda u siluetu Tristana. Lampi ga ne vidi.)

MAMA MIRAKUL (Tristanu): Znao si da će se moći vratiti...

LAMPI: Mama Mirakul?

(Svjetlo iza zida se ugasi.)

MAMA MIRAKUL: Ona je Kradljivica ključeva, Lampi. Ne osporavam da sam je poslala u vanjski svijet jer jesam. Imala sam pravo kazniti je za njena zlodjela i zaštititi vlastita vrata.

LAMPI: Molim? Ajme, što će oni reći na to?

MAMA MIRAKUL: Oni?

LAMPI: Vrhovnici su je vidjeli i saslušali, Mama. Doći će ovamo s njom da sve riješe.

MAMA MIRAKUL: Što se ima rješavati? Ona je ukrala ključ mojih vrata!

LAMPI: Ona tvrdi da ste imali dogovor, da nije bila u pitanju krađa.

MAMA MIRAKUL: I njoj se vjeruje?!

(Stanka.)

MAMA MIRAKUL: Oprosti. Moja ljutnja se ne odnosi na tebe Lampi... kada dolaze?

LAMPI: Uskoro.

MAMA MIRAKUL: Hvala što si mi došao reći...

(Lampi se nakloni i bez riječi ode. Svjetlo se upali iza zida i vidimo Tristanovu siluetu.)

MAMA MIRAKUL: Nikad mi nisi rekao da ključ to može učiniti...

TRISTAN: Zašto bih ti sve i govorio?

MAMA MIRAKUL: Jer uvijek jesi! Zašto me toliko mrziš?

TRISTAN: Ne mrzim te, Mama... nikad te nisam mrzio. Ali bit ću slobodan i ne možeš to zaustaviti.

MAMA MIRAKUL: Neću ti dopustiti da se ugroziš, neću!

(Svjetla se ugase iza zidova i na scenu dođu Vrhovnici, lutka sačinjena od tri identična čovjeka u dugim crnim haljama i Agata.)

MAMA MIRAKUL: Gospodo Vrhovnici.

VRHOVNICI: Mama Mirakul, poštovanje.

MAMA MIRAKUL: Kakvo poštovanje, kad ste spremni prije vjerovati kradljivici nego meni.

VRHOVNICI: U ovakvim situacijama se uvijek trebaju razmotriti obje strane.

MAMA MIRAKUL: Ako vi tako kažete, gospodo.

(Mama Mirakul se popne na vrh vrata.)

AGATA: Gospodo Vrhovnici... ako smijem?

GOSPODA VRHOVNICI: Recite.

AGATA: Mama Mirakul će najvjerojatnije tvrditi da je ono što se zbilo kod ovih vrata krađa. Ali to nije istina! Ona je sa mnom sklopila dogovor.

MAMA MIRAKUL: Ona je došla da me opljačka i skoro je to i učinila!

VRHOVNICI: Dopustite da gospođica Agata dovrši svoj iskaz, Mama Mirakul, pa ćete vi zatim reći svoje. *(Agati.)* Nastavite.

AGATA: Istina je da sam došla s namjerom da ukradem ključ od ovih vrata i vidim što je iza njih, ali prije nego što se to moglo dogoditi, Mama Mirakul mi je ponudila dogovor: ako uspijem otvoriti vrata, moja su. Ako ne, poslat će me u vanjski svijet.

MAMA MIRAKUL: Gospodo, zar bih ja, jedan stražar, zaista ponudila takav dogovor?

VRHOVNICI: Priznajemo da je sumnjivo...

AGATA: Nisam gotova.

VRHOVNICI: Nastavite onda, hajde.

AGATA: Pokušala sam ih otvoriti alatima, ali onda sam se sjetila... pa provirit ću jednostavno kroz ključanicu. I tamo sam našla rubac...

(Agata pokaže rubac i ključ.)

AGATA: Povukla sam ga i u njemu našla ključ. Kad je Mama Mirakul shvatila da sam uspjela u našem dogovoru, odlučila me preveslati i poslati u vanjski svijet!

MAMA MIRAKUL: Poslala sam ju jer je učinila zlodjelo. Nikakvog dogovora nije bilo.

VRHOVNICI: Imate li ikakve svjedoke, gospođice Agata?

AGATA: Jozef! I... i Rina...

VRHOVNICI: Tko su ti ljudi?

AGATA: Oni su isto pokušali oduzeti Mami Mirakul vrata kad im je ona ponudila isti dogovor!

VRHOVNICI: I gdje su oni?

AGATA: U vanjskom svijetu...

VRHOVNICI: U vanjskom svijetu? Još ima ljudi tamo gore?

AGATA: Ima... ima i sunca, gospodo Vrhovnici.

VRHOVNICI: Sunca?!

MAMA MIRAKUL: Pa slušajte je, gospodo! Ne govori vam ništa osim laži i navodi tu nevidljive svjedoke. Ja sam izvršila pravdu nad njom, priznajem, bez vašeg dopuštenja, ali vidite da je to moralo biti učinjeno. Pošaljite je u tamnicu, vidite da je lažljivica uz to što je lopov.

AGATA: Ne lažem! I dokazat ću vam!

VRHOVNICI: Kako?

MAMA MIRAKUL: Trati vam vrijeme!

AGATA: Ključ rasvijetli put u rukama vlasnika. Ja sam njegov novi vlasnik.

MAMA MIRAKUL: Gospodo, zaista!

AGATA (*šapćući*): Prati me, prati me, prati me!

(Snop svjetlosti se pojavi od ključa do vrata i Vrhovnici uzdahnu u iznenađenju.)

AGATA: Ova vrata su moja!

MAMA MIRAKUL: Ne! Ne, nisu! Gospodo, ovo je trik!

AGATA: Nije trik! Ovaj ključ me vratio doma i to zato što sam njegov vlasnik! Mama Mirakul je prekršila dogovor. Ova vrata su moja i ona mora to priznati kao njihov stražar.

VRHOVNICI: Mama Mirakul... čini se da ovo dijete ne laže.

MAMA MIRAKUL: Laže!

VRHOVNICI: Kako onda objašnjavate snop svjetlosti?

MAMA MIRAKUL: Ne znam kako je to napravila, ali to je trik!

VRHOVNICI: Teško je u to povjerovati. Čini se da je gospođica Agata sada gospodarica ovih vrata i na nama je da to službeno proglasimo.

MAMA MIRAKUL: Ne, ne možete to učiniti!

VRHOVNICI: Dokaz je tu pred svima.

MAMA MIRAKUL: A njeni drugi zločini? Za to neće ispaštati?

VRHOVNICI: Kakvi drugi zločini?

MAMA MIRAKUL: Ona je Kradljivica ključeva!

VRHOVNICI: S kojim dokazima to tvrdite?

AGATA: Da... s kojim, Mama Mirakul?

(Stanka.)

VRHOVNICI: Ovo saslušanje je gotovo.

MAMA MIRAKUL: Ne možete to učiniti!

VRHOVNICI: Odluka je donesena, Mama Mirakul. Djevojčica je očito vlasnica ovog ključa. Vrata su sada njena. *(Agati.)* Gospođice Agata?

AGATA: Da?

VRHOVNICI: Morat ćemo još pričati o ovome što ste nam sad rekli. Jer ako je istina... ne možemo to zanemariti. Poslat ćemo glasnika po vas. Doviđenja, gospođice Agata.

AGATA: Doviđenja.

(Vrhovnici odu i Agata pogleda prema Mami Mirakul.)

MAMA MIRAKUL: Ovo nisu tvoja vrata. I prije ću umrijeti nego što postanu tvojima.

AGATA: Ne želim tvoja vrata, Mirakul.

(Stanka.)

MAMA MIRAKUL: Nego što?

AGATA: Dat ću ti natrag ključ, ali u zamjenu za njega, moraš mi pomoći.

MAMA MIRAKUL: Ili ću ti jednostavno uzeti ključ.

AGATA: I kako ćeš to objasniti Vrhovnicima?

(Stanka.)

AGATA: Mogla bih otvoriti vrata, vidjeti što je iza i ne bi me mogla zaustaviti. Ali neću... jer u pravu si, nisu moja. Na tebi je da ih otvoriš, ne na meni.

MAMA MIRAKUL: Ja ih neću otvoriti.

(Iza vrata se prolomi zvuk očaja. Na trenutak se čini kao da ga je i Agata čula, pomalo prestrašena, ali zatim podigne ključ i duboko udahne.)

AGATA: Zajedno ćemo otići u vanjski svijet i pomoći ćeš mi spasiti moje prijatelje. Kad to učiniš, dobit ćeš natrag ključ.

MAMA MIRAKUL: Kako ću znati da me nećeš prevariti?

AGATA: Nije kao da imaš izbora.

(Agata spremi ključ i Mama Mirakul skoči dolje ispred nje.)

MAMA MIRAKUL: Hajde onda, Kradljivice. Učinimo to.

(Mama Mirakul pritisne prst o svoje čelo, zatim o Agatino. Mrak.)

7. SCENA

(Šuma u magli. Mama Mirakul osvjetljava put svojim očima i Agata je uz nju.)

AGATA: Jozef! Rina! Jozef! Rina!

MAMA MIRAKUL: Nećemo ih nikad naći ovako.

AGATA: Naći ćemo ih!

(Stanka.)

MAMA MIRAKUL: Zašto uopće želiš naći ove ljude? Je li to neka solidarnost među lopovima?

AGATA: Pomogli su mi. I dragi su. Pozvala sam ih da dođu sa mnom, ali su odbili.

MAMA MIRAKUL: Zašto?

AGATA: Jer smatraju ovo svojim domom.

MAMA MIRAKUL: Domom? Domom koji ih može proždrijeti, očito.

AGATA: Vole ga. Pričali su mi o tome kako možeš vidjeti godišnja doba i sunce.

MAMA MIRAKUL: Da, spominjala si to sunce. Ja ne vidim nijedan tračak.

(Agata se namršti i izvuče ogledalce iz džepa. Bezuspješno pokušava uhvatiti zraku sunca.)

MAMA MIRAKUL: Što to radiš?

AGATA: Hoću ti pokazati sunce!

MAMA MIRAKUL: ... Dijete, jesi ti potpuno izgubila pamet?

AGATA: Samo gledaj!

MAMA MIRAKUL: Ne zanima me! Hoću naći te tvoje takozvane prijatelje i dobiti natrag svoj...

(Agata uspije uhvatiti snop svjetlosti i odbiti ga o ogledalce.)

MAMA MIRAKUL: Ključ. *(Stanka.)* To. To je zraka sunca. To je sunce!

AGATA: Rekla sam ti!

MAMA MIRAKUL: Ne mogu... ne mogu vjerovati...

(Mama Mirakul prijeđe rukom preko snopa.)

MAMA MIRAKUL: Toplo je, kao što mi je pričao...

AGATA: Tko?

(Stanka.)

MAMA MIRAKUL: Tko te naučio tome?

AGATA: Jozef. On koristi ogledalca da bi usmjerio snopove i snašao se kroz maglu. A Rina mu pomoću svojih instrumenata govori gdje je.

MAMA MIRAKUL: Ne sjećam se tih ljudi.

AGATA: I zašto bi? Poslala si ih ovdje da umru...

MAMA MIRAKUL: I gle, još uvijek su živi.

AGATA: Da, zato što su pazili jedno na drugo! I razlog zašto ih oboje sad nema je to što je Jozef odlučio spasiti Rinu. Što ti čuvaš? Vrata! Glupi predmet! Sve u vezi tebe se vrti oko njih!

MAMA MIRAKUL: Što ti znaš o tome zašto ja čuvam to što čuvam?! Što ti znaš zašto ona meni znače to što mi znače?! Derište malo, našlo se prodiku držati, a sve što zna je samo krasti i krasti i krasti!

(Stanka.)

MAMA MIRAKUL: Ti ne znaš ništa o žrtvama, ti ne znaš kako je to imati odgovornost prema nekome, nečemu. Stoga pregrizi jezik ili ću ga sama iščupati i uzeti ti taj ključ, bez obzira što mi učinili Vrhovnici nakon toga!

(Stanka.)

AGATA: Čula sam nešto... iza vrata.

MAMA MIRAKUL: A jesi?

AGATA: Je li to to što ti toliko znači?

MAMA MIRAKUL: Što ti misliš?

(Stanka.)

AGATA: Mislim da ja značim nešto Jozefu i Rini...

MAMA MIRAKUL: Da?

AGATA: Aha... prije nego što je Rina nestala u magli i Jozef otrčao da je spasi... Rina me je pitala da budem njihova.

MAMA MIRAKUL: Znači, ipak bi otišli s tobom u Clustrum?

AGATA: Ne. Mislim da su htjeli da ostanem s njima.

(Mama Mirakul se nasmije.)

AGATA: Što?

MAMA MIRAKUL: Ako ne mogu sebe čuvati od čudovišta u magli, kako će tebe?

AGATA: Nikad ne možeš biti potpuno siguran, čak ni u Clustrumu.

MAMA MIRAKUL: Molim te.

AGATA: Koliko si kradljivaca poslala ovdje, ha? Vrhovnici su čak predali ključ tvojih vrata osobi koja te je skoro pokrala. To je sigurnost?

MAMA MIRAKUL: Što hoćeš reći?

AGATA: Mislim... mislim da to sve nema smisla.

MAMA MIRAKUL: Nema smisla?

AGATA: Da! Radije bih bila ovdje s Jozefom i Rinom nego pod lokotom i ključem iza zaključanih vrata. Neće me moći štititi dovijeka. Mogu samo učiniti najbolje što mogu. I to mi je dovoljno.

MAMA MIRAKUL: Govoriš o provođenju života u magli okružena čudovištima.

AGATA: Malo rizika nikom nije škodilo.

(Mama Mirakul uzdahne, ali ton joj je nježniji kada progovori.)

MAMA MIRAKUL: Ja bih poludjela s tobom da sam tvoja majka.

AGATA: Mislim da bi bilo tko, ali nemoj to reći Jozefu i Rini.

MAMA MIRAKUL: Imaš li išta njihovo?

AGATA: Da, zašto?

MAMA MIRAKUL: Daj mi.

(Agata izvuče ogledalce iz džepa i pruži ga Mami Mirakul. Ona ga onjuši, zatim se spusti na tlo.)

MAMA MIRAKUL: Onaj koji je držao ogledalce je u blizini.

AGATA: Jozef!

MAMA MIRAKUL: Ššš! Osjećam i ženu...

AGATA: To mora biti Rina, našao ju je!

MAMA MIRAKUL: I... još netko.

(Stanka.)

MAMA MIRAKUL: Kako oni napadaju? Znaš li išta?

AGATA: Uvijek te zgrabe odozada, s leđa!

MAMA MIRAKUL: Dođi tu onda, stani ispred mene.

(Agata učini što joj je rečeno. Sjena prođe u magli.)

AGATA: Nešto je prošlo.

MAMA MIRAKUL: Gledaj iza mene, ja gledam iza tebe. Ako tako napadaju, čuvamo jedna drugoj leđa, jasno?

(Agata je uplašena, ali odlučno kimne. Čuje se šuškanje, šaputanje, sjena opet prođe u magli. Odjednom se zaustavi na sredini, kao da se predomišlja na koju će stranu.)

MAMA MIRAKUL (tiho): Ostani mirna.

(Agata kimne i sjena polako krene kroz maglu da bi došla iza nje. Mama Mirakul joj daje ogledalce.)

MAMA MIRAKUL (tiho): Kad vidiš bilo kakav odraz, baci se na pod.

(Agata prihvati ogledalce i gleda, gleda, kad odjedanput ruka posegne iz magle. Agata se baci na tlo, Mama Mirakul zgrabi ruku i povuče Vištu iz magle da je baci na tlo pred njih. Položi ruku na njeno rame da je čvrsto pritisne o tlo.)

VIŠTA: Pustite me, molim vas! Nisam ništa loše htjela napraviti, kunem se!

MAMA MIRAKUL: Ovo je čudovište iz magle?

VIŠTA: Molim vas, molim vas!

AGATA: Pusti je, Mama.

(Mama Mirakul je pusti i Višta ustane, drhteći.)

MAMA MIRAKUL: Je li ovo ona žena koju tražimo?

AGATA: Ne... tko si ti?

VIŠTA: Višta! A ti?

AGATA: Agata.

VIŠTA: Agata? Jesi ti Jozefova i Rinina Agata? Oni su rekli da nisi više u vanjskom svijetu!

AGATA: Znaš gdje su Rina i Jozef?!

VIŠTA: Da! Ovaj, vidiš, par puta sam pokušala dobiti njihovu pozornost, ali uvijek bi pobjegli! Nisam baš sigurna zašto...

AGATA: Zato što si ih zgrabila iz magle kao kakvo čudovište?

VIŠTA: Ha, da, vidiš, može bit' to.

MAMA MIRAKUL: Osjećam manjak inteligencije u ovom biću. Zna li gdje su ono dvoje ili ne?

AGATA: Da, gdje su Rina i Jozef?

VIŠTA: U blizini su! Išli smo zajedno u potragu za bobicama za selo.

AGATA: Selo.

VIŠTA: Pa više je k'o selce, nema nas baš puno, znaš.

AGATA: Ima još ljudi ovdje?

VIŠTA: Da, podosta! Pa, kad kažem podosta, mislim ono, dosta.

(U daljini se čuje gitara i vide snopovi svjetlosti.)

JOZEF (iza scene): Višta! Gdje si?! Rekli smo ti da poneseš zvončice!

VIŠTA: Jozef! Jozef, tu sam, brzo dođi!

(Jozef i Rina se pojave na sceni i isprve ne primijete Agatu.)

JOZEF: Višta, ako nećeš nositi barem zvončice sa sobom, moraš ostati uz jedno od nas!

(Rina zazvoni iritirano zvončićem.)

AGATA: Jozef, Rina!

(Jozef i Rina pogledaju prema Agati baš kad se ona zatrči prema njima i čvrsto ih zagrlj.)

JOZEF: Agata? Agata, što radiš ovdje?

AGATA: Došla sam vas spasiti.

JOZEF: Joj dijete drago...

(Rina zazvoni zvončićem i poljubi je u obraz i oboje pogledaju prema Mirakul.)

JOZEF: Što ona radi ovdje?

AGATA: Imam dogovor s njom. Obećala mi je pomoći da vas nađem ako joj vratim ključ od vrata.

JOZEF: ... I stvarno je to učinila?

MAMA MIRAKUL: Zar odgovor nije očit?

AGATA: Višta kaže da ima drugih ljudi.

JOZEF: Da, ima. Ima nastambi, čiste vode. I oni imaju svoje načine kako manevrirati kroz maglu. Pa, svi osim Vište koja eto...

VIŠTA: Kud puklo da puklo šefe!

JOZEF: Da, baš tako... nismo mislili da ćemo te opet vidjeti.

AGATA: Nisam mogla samo otići... ne, kad ste mi ponudili da ostanem s vama.

(Stanka. Rina i Jozef se pogledaju, zatim upute pogled prema Agati.)

JOZEF: Ti... ti bi ostala s nama?

(Agata kimne i Jozef i Rina je čvrsto zagrlje. Rina zazvoni zvončićima i Višta u svom veselju počne pljeskati.)

VIŠTA: Moram reći ostalima!

JOZEF: Višta, ne idi sama!

VIŠTA: Dobro, dobro!

JOZEF (Agati): Jesi sigurna?

AGATA: Da.

JOZEF: Obećavaš?

AGATA: Obećavam!

(Rina zazvoni jednim, pa drugim, pa trećim zvončićem i poljubi Agatu u obraz.)

JOZEF: Idemo onda kući, Agata.

AGATA: Odmah. Ali prvo moram odraditi svoj dio dogovora.

JOZEF: Hajde.

(Agata priđe Mami Mirakul i izvadi ključ iz džepa.)

AGATA: Eto, za dobro obavljen posao.

(Agata joj da ključ.)

MAMA MIRAKUL: Zaista ćeš ostati ovdje?

AGATA: Da.

MAMA MIRAKUL: Zaista nisi normalna.

AGATA: Možda.

(Agata se naceri i Mama Mirakul se nasmije.)

AGATA: Mama Mirakul?

MAMA MIRAKUL: Da?

AGATA: Hoćete stvarno i dalje držati vrata zatvorenim?

MAMA MIRAKUL: Kakvog li pitanja.

AGATA: Jer mislim... možda to nešto s druge strane želi napokon proviriti van.

(Agata joj se nasmiješi i pruži ruku. Mama Mirakul se rukuje s njome.)

AGATA: Doviđenja, Mama Mirakul. Vratite se ponekad.

MAMA MIRAKUL: Doviđenja, Agata.

(Agata potrči k Jozefu, Rini i Višti i kada se uzmu za ruke, zajedno odu u maglu. Mama Mirakul se zagleda u ključ u ruci i položi prst na čelo. Svjetlost se mijenja i ponovno smo pred Neotvorenim vratima. Mama Mirakul i dalje gleda u ključ, zatim prilazi vratima. Svjetla se upale iza zidova i vidimo Tristanovu siluetu. On plače.)

MAMA MIRAKUL: Tristane?

TRISTAN: Pusti me na miru!

MAMA MIRAKUL: Želim ti nešto reći.

TRISTAN: Briga me!

MAMA MIRAKUL: Otključat ću vrata.

(Stanka.)

TRISTAN: ... Molim?

MAMA MIRAKUL: Otključat ću vrata. To je ono što želiš, zar ne?

TRISTAN: Pustit ćeš me?

MAMA MIRAKUL: Da.

(Stanka)

MAMA MIRAKUL: Sjećaš li se dana kad si umro?

TRISTAN: Zašto me to pitaš?

MAMA MIRAKUL: Sjećaš li se?

TRISTAN: Jedva...

MAMA MIRAKUL: Ja se jasno sjećam tog trenutka... ali i jasno se sjećam tebe kao malenog dječaka. Sjećam se tvojih roditelja i sjećam se kad si ostao bez njih. Sjećam se da si oduvijek htio postati krojač, baš kao što su oni bili i sjećam se da sam ti obećala da ću te čuvati.

(Stanka.)

MAMA MIRAKUL: Ali kad sam te trebala zaštititi, nisam uspjela... i mislila sam da mogu to opravdati čuvajući te u tvojoj smrti.

(Mama Mirakul stavlja ključ u vrata.)

TRISTAN: Nisi kriva.

MAMA MIRAKUL: Takav stražar, a dopusti da njen gospodar umre...

TRISTAN: Nisi kriva. Moraš to znati, nisi kriva.

(Mama Mirakul zaokrene ključ.)

MAMA MIRAKUL: Volim te.

TRISTAN: I ja tebe...

(Mama Mirakul naglo otvori vrata i sve se ispuni plavim svjetlom. Silueta nestane. Mama Mirakul pogleda u vrata.)

MAMA MIRAKUL: Predugo... predugo...

(Mama Mirakul uzdahne i pogleda prema gore.)

MAMA MIRAKUL: Predugo pred ovim vratima i u ovim hodnicima...

(Mama Mirakul podigne ruku.)

MAMA MIRAKUL: Predugo.

(Mama Mirakul s kratkim smijehom položi prst na čelo. Bljesak svjetala i ona nestane.)

KRAJ